

Piatok 21.2. 2014 Francúzska pohotovosť

mali spať. Po týždni nás auntie mala dosť a túžila po kvalitnom oddychu. Nie iba okamihoch, kedy ju neotravuje žiadne z detí.

Posledné tri dni pred našim štvrtkovým odletom som začala chystať letné veci. Zuzka mala odletieť večer predtým. V deň odletu nás však vyľakala ráno, kedy odo dverí slabučkým hlasom zahlásila, že jej je zle. Pre bolesť pichajúcu od chrbta smerom k srdcu sa nemohla nadýchnuť. Uložili sme ju do postele na elektrický vankúš. Zhltna silný paralen a čakali sme. Tato odišiel do práce. Zuzkin stav sa zhoršoval. Nejedla, nepila. Na obed chcela už iba pohotovosť. Po telefóne mi ju sľúbili do hodiny. Chytro som provizórne nakfmla deti a kontrolovala, či auntie ešte dýcha. Triasla som sa ako osika. V sanitke prišli 2 mladí muži. Vyšetřili ju od hlavy po päty. Popri prekladaniu som sa snažila ukočirovať zvedavé deti. Arlanovi sa už zatvárali oči. Po 30 minútach páni rozhodli o prevoze do nemocnice. Posadili ju do vozíka a odfrčali. Chvatom som poobliekala deti a frčali sme za nimi do nemocnici v Poissy. Ani za volantom som sa nezbavila triašky, zabudla som si zobrat bundu. Ako naschvál bolo nemocničné parkovisko plné. Vyšla som na trávnik medzi kríky a modlila sa, aby neprišla žiadna kontrola.

Na prijme na nás pozerali ako na výjav. Tehotná s 2 deťmi. Nakoniec nás za ňou pustili. Ležala na posteli na chodbe, prikrytá iba nejakou tenučkou prikrývkou. Začali sa jej venovať až po našom príchode. Sestrička spravila základné vyšetrenia a dala liek od bolesti. Po chvíli ju presunuli do vyšetřovne, kde sme nejakú hodinu čakali na lekára. Mladá doktorka ma hneď sprdla, prečo som tam s deťmi, nech ich niekto postráži. Mala som práve za sebou 1,5 hodiny v tesnom priestore s 2 unavenými a znudenými deťmi. Zabávala som ich už aj nafukovaním gumenných vyšetřovacích rukavíc. Okrem toho som uistovala vyplašenú Zuzku a 2 krát som s Millou bežala na veľkú. Skoro som explodovala. Po 4 hodinách bol doma už tato, tak som deti zaviedla domov. Bolo jasné, že auntie už v ten deň neodletí. Výsledky krvi mali byť po 18.00. Jej let pred 21.00. sa nedal stihnúť.

Narýchlo sme začali riešiť dovolenku. Zrušiť, nezrušiť. Zrušiť iba 1 z nás, čo by prišiel dodatočne, keď sa Zuzke polepší, ak by sa našla nejaká letenka za rozumnú cenu. Mala som zo všetkého guláš. S kúskom bagety som dofrčala spať na pohotovosť. Žiadna zmena. Zuzka mala horúčku, triašku, točila sa jej hlava. Podľa rontgentu mala zápal pľúc. Čakalo sa na výsledky krvi, čo mali potvrdiť diagnózu. Pohotovosť bola plná. Naši sanitári sa otočili ešte dvakrát. Všade behali sestričky, no, lekára sa nájsť nedalo. Zuzka potrebovala ďalší liek od bolesti a vodu na pitie. Nech som odchyťovala kohokoľvek, vždy som dostala tú istú odpoveď: „Poviem to lekárovi.“ A potom nič.

Výsledky neboli ani po 3 hodinách. Pitie som vyriešila slamkou a vodou z vodovodu. Teraz jej však bolo treba na záchod. Odchytila som najbližšieho „bratříčka“ za ruku. Musel mi ísť pomôcť nasilu. Naspäť som ju však musela podopierať sama. Nikoho netankovalo, že som tehotná. O 21.00 dofrčal lekár. Asi 100-krát som opakovala, čo sa stalo. Konštatoval, že to nie je zápaľ pľúc, ale netušil ako ďalej. Poprosila som ho aspoň o niečo od bolesti. Zuzka medzitým prechádzala od zúfalstva do hnevu a nadávala na francúzske zdravotníctvo. Nosila som jej pitie a snažila sa upokojiť i samu seba. Najmä potom, ako som dokončila rozhovor so slovenským konzulom vo Francúzku, u ktorého sa mamina po telefóne sťažovala. Povypytoval sa na situáciu a s poľutovaním mi oznámil, že pre nás nemôže nič spraviť. Zabezpečenie lepšieho servisu nie je v jeho kompetencii. To mi bolo jasné.

S ťažkým srdcom som telefonicky anulovala tatov let. Oстане s Arlanom a so Zuzkou, kým sa jej stav zlepší. Lekár dal Zuzke namiešať nejaký protibolestný kokteil na báze morfinu, po ktorom jej ostalo veľmi zle a napínalo ju na vracanie. Držala som ju v sede a polohovala. Sestrička spomalila tok infúzie a ja som predychavala v predklone pocit na dávanie. O 23.00 som naškriabala posledné drobné na kapučíno. Už som videla dvojmo. Na niekoľkonásobné naliehanie prišiel lekár znovu po polnoci. Rozhodol o Zuzkinom prepustení. Je to iba natiahnutý sval. Predpísal jej lieky od bolesti. Bolo po polnoci a najbližší „bratříček“ mi odbrkol, nech si ju odveziem sama. On tu na to nie je. Tak som pritiahla auto pred vchod. Dala jej svoju bundu, naložila na vozík a odtlačila von, kde som ju naložila do vykúreného auta. Nevie, ktorá z nás sa triasla viac.

Keď som si o 2.00 líhala do postele, išlo mi roztrhnúť hlavu. Nakoniec som zaspala a zobudila sa v tej istej polohe so svalovicou až na končekoch prstov. Zuzke bolo lepšie, už aj chodila. K raňajkám sa k nám pridala návšteva, čo dorazila v noci do tohto chaosu. Rýchlo som sa s Ľudom a jeho priateľkou rozlúčila a frčali sme na letisko. Flošo sa pred odletom pasoval z manželky 2 na manžela 2. Tato mi musel sľúbiť, že priletí, čo najskôr za nami.

Keď sme po 2 hodinách menili v Madride lietadlo, hneď som mu volala. Zuzka už mala kúpenú letenku na ten istý večer a tato na sobotu ráno, priamy let. Pred obedom už budú na Kanárskych. Táto sranda nás vyšla na 1000 euro aj s parkovaním. Zatvorila som oči. Radšej som nechcela myslieť na to, čo bude stáť sanitka a pohotovosť. Účet príde poštou. Počas letu Madrid – La s Palmas som ledva držala oči otvorené. Mille som zapla rozprávku. Je úžasné, že sa s ňou dá tak ľahko absolvovať aj 6-hodinový let a čakať na prestupy. Dobré, že si tato nechal Arlana. Toho by som na kolenách nezvládla.

Grand Kanária

1. dojem z krajiny je zmiešaný, ale asi to všade okolo letísk vyzerá skôr stiesňujúco. Keď sme sa po hodinovej jazde autobusom vyložili pri hotelovom komplexe, ktorý vyzeral „ako na internete“, vydýchli sme si. Vodič autobusu totižto nevedel, kde sa nachádza. No, trafili sme. Na nemilé prekvapenie nemali miesto pre Floša. Chceli ho poslať do iného hotela 10 km ďalej. Vraj iba na 2 noci. V žiadnom prípade. Využili sme tatovu absenciu a dohodli sa, že tie 2 noci bude v našom apartmáne, v obývačke na gauči. V sobotu, keď príde tato, dostane svoj apartmán.

Hneď sme sa vydali na večeru. Široký výber chutného jedla presvedčil aj Millu. Je bez problémov. Večer zaspávame ako po ťažkej šichte. Milla chrápe do 2 minút. Tato doma zápasí so zimnicou. Asi niečo chytil od Zuzky, ktorá už sedí v lietadle smer Viedeň.

Keď ráno vstávame, slnko už silno svieti. Vyťahujeme letné oblečenie a hor sa na raňajky. Po prilete do paríža idem hneď na kontrolu ku gynekológovi. Stále ma máta incident, z tehotenstva s Arlanom,

kedy som v 6. mesiaci mala 5 kilov navyše a Hugo Boss ma sprdol, že sa musím krotiť. Tak si hovorím, že budem musieť odolať všetkým tým maškrtám. Francúzi sú jednoducho posadnutí štihlosťou. Zostávam preto pri svojej klasike jogurt – vložky – kiwi a s predstieranou ľahostajnosťou obchádzam všetky koláčiky, slaninky a vajíčka.

K pláži to máme pešo 25 minút. Už o 10.00 slnko pripeká. Silný vietor mi však nedovolí dať dolu sveter. Až, keď zájdeme do závetria. Pláž je na Millino sklamanie bez mušlí. Divoké vlny všetko roztrieskajú, alebo zmätú do mora. No, aj tak Milla vydrží skúmať obrovské balvany a lagúnky až do času obeda. Po obede vlieza do bazéna, čo je hneď za našim bungalowom. Voda je vyhriata. Ja sa radšej slním na lehátku, spokojná s novými tehotenskými pásikavými plávkami. Zakryjú mi celé brucho. O 15.00 odbehneme do detského klubu. Bingo. Téma princezná. Milla sadne k stolu a najbližšiu hodinu môžem listovať časopisy. Potom sa napchá koláčikom a znovu zalieza do vody. Keď jej je zima, pije horúcu čokoládu.

Pred sprchovaním sa postavím pred zrkadlo. Tvár a dekolt mám červené ako rak. A to bolo iba 24 stupňov. Zajtra si budem musieť dávať pozor a dobre sa natierať.

Pondelok 24.2. 2014 Tati s Arlanom prilietajú

Tato nakoniec šťastne docestoval. Keďže mal priamy let, trápil sa s Arlanom iba 4 hodiny. Cesta späť s prestupom bude náročnejšia. Behom prvých 2 dní sme si našli rytmus a systém. Rezort je ideálny pre rodiny s deťmi. Dokazuje to aj výber jedla, vhodné pre všetky vekové kategórie, bez silných korenín a soli. Na raňajky dostanú deti zvyčajne palacinky s jogurtom a potom zamierime na pieskové duny alebo pláž.

Cesta trvá 30 minút. Milla ju musí celú odšľapať. Národný park piesočných dún Maspalomas je nádherný. Špatia ho iba nudisti, na ktorých sa dá všade naraziť. Včera sme dokonca zakopli o trojlístok, čo sa sexuálne zabával na priame poludnie. Skoro som skolabovala a radšej som chytré zamestnala Millu niečím iným. Na dunách je najväčšou zábavou šmýkanie sa po vyhriatom piesku. Arlan sa dokáže prehrať na zlatom piesku hodiny. Plazí sa, presypáva zrníčka, zbiera kamienky, alebo len tak behá s nejakou nájdenu palicou a vyspevuje. Oceán je studený, tak si len močíme nohy. Arlanovi sa včera podarilo spadnúť pod tlakom vlny, čo mu

podlomila kolená. Jedinou nevýhodou je tu vietor. Rozfúkať sa môže z minúty na minútu. Zrazu ostane zima, a aj keď bežne chodíme v tričkách, treba vytiahnuť mikiny.

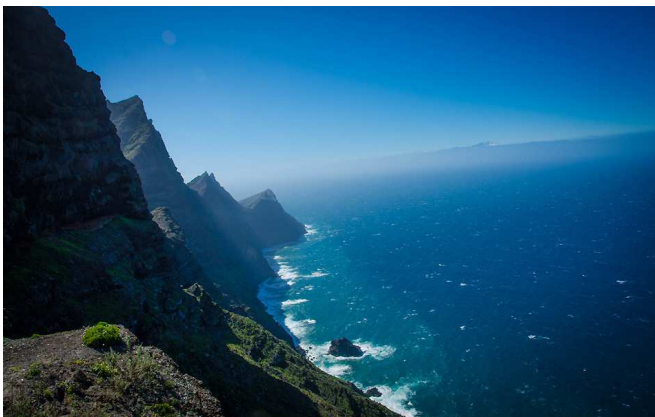
Obed je o 13.00, čo je síce na Shrimpieho neskoro, ale aspoň hneď nato zaspí. Kým má siestu, Milla pozerá rozprávky, čvachtá sa v bazéne, alebo je v detskom klube. Keď je v bazéne, požiadala o horúcu čokoládu, čo jej natankujem v kávomate. Hneď ako vylezie, celú ju vypije, aby jej nebolo zima. Okolo 17.00 idú chlapi behať a my sa presúvame na ihrisko s pieskoviskom. Pred večerou ideme do vane. Flošo

berie všetko automaticky. Chodí všade s nami. Dokonca mám pocit, že si to užíva. Ktovie, ako to prežíva? V 40-tke ešte nemal žiadny vzťah a priateľov, svojou introvertnou povahou, získava tiež veľmi ťažko. Hlavne, že je pohoda a žiadne trenice. Evidentne padne obom chlapom vzájomná prítomnosť vhod. Hlavne počas stolovania, kedy sa pretekajú, kto toho viac napchá. Niekedy mám pocit, že ich od stola bude treba odtlačiť. Posledný chod tvorí vždy žltý melón. Na plodnosť, ako to nazvali. Keď večer deti zaspia, dáme si horúcu vaňu. Po mnohých rokoch máme znovu dovolenku na ležošenie a načerpanie síl. Tato oznámil, že by tak vydržal aj mesiac. Ja sa po 5 dňoch nudím. Zvláštne. Tak som si zvykla byť neustále v jednom kole, že mám až výčitky svedomia, že nič nerobím. Slávi mi odporučil sa ísť prihlásiť do kuchyne na výpomoc, ak to nebudem môcť vydržať.

Štvrtok 27.2. 2014 Nenávidím serpentíny

Zistili sme, že sa miestnej predpovedi počasia a poveternostným podmienkam nedá veriť. Posledné 2 dni boli neobvykle teplé a bezveterné. Teplomer ukazoval 22-24 stupňov, no, bez vetru som mala pocit, že je 30. Včera dokonca Milla strávila niekoľko hodín pri bazéne. Flošo chodí za nami ako tieň. I do pracovne, či detskej herne. Tato sa ho snažil odhovoriť odo dnešného výletu autom po ostrove, no, ten sa nevzdal. Povedal, že deti mu nevadia. A tak som sa musela scvrknúť medzi autosedačky na zadné sedadlo v malom Huyndai i30.

Prvá zástavka bola v romantickom prístavnom mestečku Mogán. Drobné biele domčeky s kvetmi v každom okne lemovali blankytnú vodu prístavu. Hneď v 1. obchodíku sa Arlanovi podarilo lapiť nejaký suvenír a zhodiť ho. Jasné, že sme ho museli zaplatiť. Keďže už bolo okolo obeda, bolo treba dotankovať, no, chlapi sa rozhodli potiahnuť až do kopcov – Tacodomón, kde sa nachádza kaktusový park. Cesta sa začala klúkať na strmých kopcoch západného pobrežia a prišla nám nekonečná. Už sme vyspievali všetky známe pesničky a Mille povedali aspoň 100-x „už tam budeme“, keď sme po vyše hodine dorazili. V minireštaurácii nám oznámili, že nás obslúžia o hodinu, lebo teraz čakajú na skupinu s rezerváciou. Tety sa však zľutovali aspoň nad deťmi a dali nám za tanier tradičnej kanárskej zeleninovej polievky. Shrimpie bol už v stave „všetko ma serióz“. Upokojilo ho hádzanie kúskov chleba sliepkam a nechal sa nakŕmiť. Milla zahlásila, že je to najlepšia polievka, akú kedy jedla – kopec zeleniny (kapusta, cukina, zemiak, mrkva, kukurica, sladký zemiak,...), ochutená štipkou

šafránu. Budem musieť nájsť recept. (Poznámka z Paríža: spravila som hneď na 2. deň po príchode. Chutila podobne.)

Posilnení sme sa vydali preskúmať rôzne kaktusy od výmyslu sveta. Milla 1 prirovnala k bradavkám... neviem ako na to prišla☺ Optimisticky sme nasadli so zmrzlinou do tátoša. Arlan chcel lízať „alone“. Jeho nanuk bol roztečený pol metra okolo autosedačky. Ak bola cesta doposiaľ zlá, to čo nasledovalo bola hrôza. Po hodine jazdy prudkými serpentínami mala Milla sklenený pohľad a ja som sa snažila udržať obsah žalúdka na svojom mieste. Tato

iba nadával. Nedobrovoľne sme sa odstavili na móle v mestečku Agaete a predýchávali. Bolo treba zmeniť plán. Serpentíny nám zobrali príliš veľa z času.

Rozhodli sme sa pre návštevu Guia, kde sú v kopcoch odkryté 500-rokov staré jaskyne na zachovanie zrna,

jedla a vody počas obdobia nedostatku. Komplex ručne vytesaných dier vysoko v skalách nás prekvapil. Ako ich mohli tak vysoko vydlabať a potom tam ešte aj odteperiť zásoby? Podobné sýpky sa našli v Maroku, tak sa predpokladá, že originál nápad prišiel odtiaľ. Posledná zástavka bola v kvetinovom mestečku Arucas, s vysokou katedrálou. Cestu do neho lemovali nekonečné banánové plantáže. Ešte zelené banány v strapcoch boli obalené igelitom. Buď pre ochranu alebo rýchlejšie zrenie. Mestečko malo príjemnú tropickú atmosféru. Všade plno zelene a slnka. Mille sa

podarilo roztrhnúť náramok v obchodíku. Ďalšia platba. Radšej sme išli decká vypustiť do blízkeho parku.

Už nás čakala iba cesta späť. Po rovnej diaľnici. Všetci sme mali dosť. Na kľukatú cestu stredom ostrova cez najvyšší, takmer 2000-metrov vysoký kopec, nemal nikto chuť. Trvalo by to hodiny a stálo kopec nervov. Práve tadiaľ bude tato o 2 dni bežať. Nešla by som ani keby mi za to zaplatili. Unavení sme zakotvili rovno v našej reštaurácii. Deti bez problémov natlačili večeru a chlapi sa šli zaregistrovať na beh. Mám pocit, že o zákrutách sa mi bude ešte aj snívať.

Sobota 1.3. 2014 Ako tato dobehol ultratrail

Čakám. Tato mal v pláne dokončiť Transkanársky 85-kilometrový trail za 13 hodín. Už je toľko. Ešte sa zastrájal, že stihne večeru, čo podávajú do 22.00. Nevie. Dnes bolo dosť teplo. Slnko ražilo od skorého rána, nikde ani mráčika. Už je tu. Stojí pred dvermi, trasúc sa, červený ako paprika. Idem napustiť vaňu a nesiem tam tanier ovocia. Lýtka má zaprášené. No, i cez špinu vidno spálenú kožu. Zajtra bude mať asi veľmi náročný deň, keď na neho doľahne všetka bolesť. Kto vie ako Flošo. Ten býva z pretekov taký vystresovaný, že musí brať lieky proti hnačke. Nechápem, prečo potom robí tak extrémny šport.

S deťmi sme prežili. Arlana som v reštaurácii vždy dobre pripásala o stoličku a Millu poverila strážením, kým som doniesla jedlo a pitie. Našťastie dnes jedli dobre, tak sme sa vyhli záchvatom hnevu kvôli hladu. Doobeda som sa odhodlala ísť na pláž autobusom. Dobrá voľba. Decká sedeli na sedadlách vzadu a prežívali každý pohyb. Na pláži sa úplne zničili skákaním z pieskového stupienka, čo spravil odliv. Náladu mi pokazila iba obrovská vlna, čo sa pri odchode cez stupienok prevalila a zaliala batoh a osušku. Tá vážila mokrú také 2 kilá. Na bruchu batoh s osuškou a na chrbte Shrimpieho...30 minútová cesta bola pre mňa ako maratón. Ešteže sa

Milla rozhodla byť „dobrá bežkyňa“ a celú cestu späť klusala ako tato.

Keď Arlan zaspal, vyskákala sa v bazéne. Ja sa slním. Gwen kope, slnko na bruchu sa jej nepáči. Tak ju prikrývam a šteklím. Je zaujímavé, že pri 3. tehotenstve ani nemám čas na bábo myslieť. Čas letí príliš

rýchlo. Potom sme skončili v prednom detskom kútiku až do večere. Zalomili za pár minút. A asi aj ja...hneď ako si vypočujem zážitky a detaily od vyčerpanca.

Tato sa naložil do vane. Umučený výraz tváre ma poslal radšej preč. Vedela som, že si potrebuje trochu ponádať. Po 15 minútach bol v tej istej polohe. Oči zatvorené. Jediný rozdiel bol vo farbe vody – hnedá. „Rozmýšľam, prečo toto ľudia robia,“ začal. Šklblo mi kútikom. Vyzeral zničený. V polovici to chcel vzdať, lebo stúpanie do prudkých kopcov ho ubralo o kopec energie. Následné zostupy boli niekedy aj 13-14 km dlhé. Po 5 kilometrov takej záťaže však stehná odmietli fungovať a dostavila sa neznesiteľná bolesť. Hlavným mottom bolo: „Je to všetko iba o psychike.“ Prevýšenie takmer 5000 metrov však asi bolo aj o tom, či to má človek natrénované. Z nejakých 700 bežcov dokončilo 300. Nečudo. Terén však bol nádherný. Žiadne suché kopce. Práve naopak. V tej výške sa bežalo cez bohatú vegetáciu. Ráno dokonca i príjemne spáchlo a celý deň bola znesiteľná teplota. Na 8 občerstveniach sa dala dotankovať voda, iné nápoje, zjesť ovocie a v polovici bol i teplý obed. Práve tu dostal Slavi triašku. Zahnal ju napakovaním sa do prasknutia špagetami. Floša stratil už na 10. kilometri. So súmrakom sa mu podarilo zostúpiť z kopcov. Presne včas. Inak by sa cez úzke skalisté serpentíny šlo omnoho pomalšie. Posledných 15 kilometrov bolo najdlhších, ale išiel ju s nejakým Frantíkom, s ktorým bolo celkom sranda. Nakoniec dobehol ako 99, za 12h:56m. Floša sa dovalil 2 hodiny po ňom.

Pomáham mu vyliezť z vane. Okamžite ho chytá zimnica. Babušim ho dvomi prikrývkami. Po 15 minútach prechádza a treba spraviť masáž nôh. Vyťahujem starú dobrú Alpu. Tato drží so zaťatými zubami. Každý dotyk bolí. No na druhý deň je na tom omnoho lepšie ako Floša. Ten nevie nohy v kolenách zohnúť a schodom sa vyhyba.

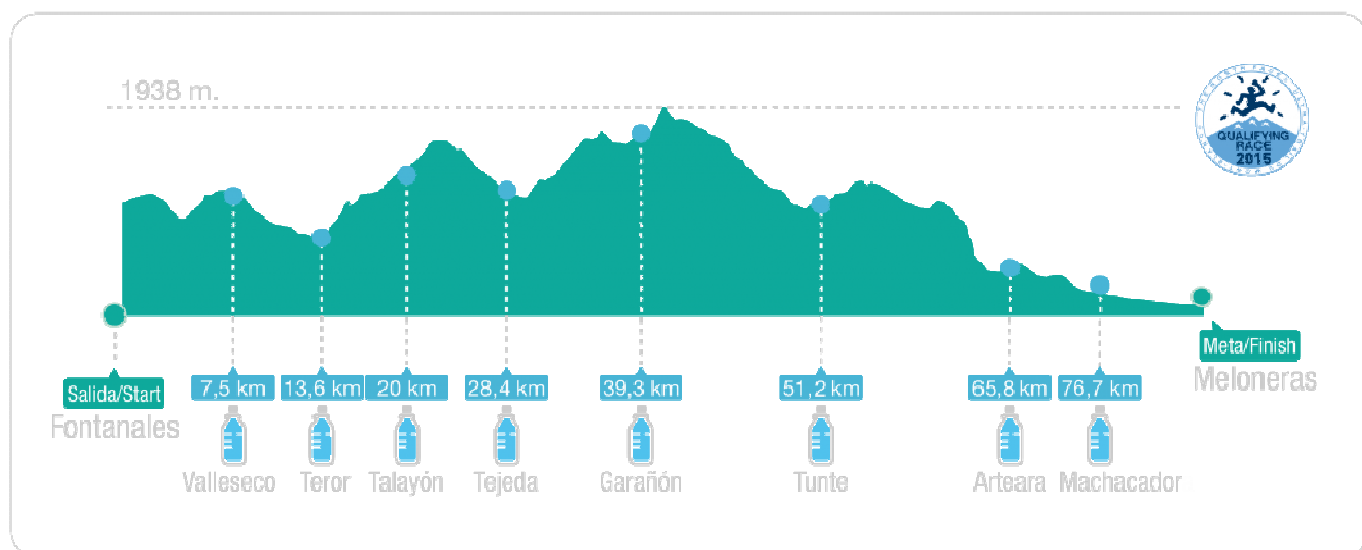

Je zaujímavé pozorovať ľudí počas nasledujúceho dňa. Podľa kačacieho kroku sa dá presne povedať, kto z hostí sa bol zmasakrovať na traile. Slavi má chuť ostať o pár dní dlhšie a dať sa dokopy spolu s dobrým jedlom. Cena leteniek s predĺžením pobytu o 4 dni je 1500 Euro. Už teraz sa naša dovolenka kvôli novému letu dosť predražila, tak to nechávame tak. Tato sa psychicky pripravuje na lety s Arlanom. Dopredu ho ľutujem. O 5.00 ráno sadáme do taxíku a o 7.00 s rozdielom 10 minút všetci odlietame. Lúčime sa rýchlou pusou, aby nebol plač. Tato mení lietadlo v Barcelone, my v Madride. V Paríži sme okolo 15.00, každý na inom letisku. Ale pred 17.00 sa

stretávame doma. Unavení, ale bez nejakých neočakávaných prekvapení. Flošo oznamuje, že pribral 2 kilá☺
Ja? Uhú, Hugo Boss bude spokojný.

Kanárske ostrovy

Transgrancaria 2014 – Advanced – 84km / +4700m